

Tour Frankrijk, Schotland, Ierland en Engeland April/Mei 2000

Verslag door Joost Lijbaart

Donderdag 27 April

Met het oog op de file rond Parijs besluiten we wat later te vertrekken voor de 800 km verre reis naar Le Mans. Rond 6 uur staan we vast op de periferique dus dat hebben we weer scherp getimed. Wanneer we uiteindelijk om tien uur avonds aankomen kan ik niet besluiten om nog een nachtelijk wandelingetje te maken in de wat troosteloos uitzierende verregende straten of om maar gewoon te gaan slapen.

In de festival folder worden we aangekondigd als première en France.

Jaren geleden toen ik besloten had dat Frankrijk het volgende te veroveren land moest worden en er na het versturen van ruim 30 CD's en een half jaar telefoneren 1 optreden stond besloot ik dit gedeelte van Europa maar even links te laten liggen. Misschien is het wel niet mijn land.

Gedurende de lange heenreis heb ik ook de hele tijd het gevoel alsof we de verkeerde kant opgaan.

Komt het omdat Frankrijk voor mij vroeger tijdens vakanties niets meer was dan een strook asfalt tussen Amsterdam en het strand van Nice? Misschien heb ik gewoon nog niet genoeg van Frankrijk geproefd om er een gevoel over te hebben maar ik rijd toch liever naar het Noorden.

Ik denk alvast vooruit aan Schotland waar we over een paar dagen zullen zijn en hoop dat morgen de zon schijnt.

Vrijdag 28 April

Alweer onderweg naar het tweede vervoermiddel deze tour, de nachtboot naar Hull denk ik aan gisteren.

Terwijl Tony in de gehorige hotelkamer naast mij het gehele repertoire van Jesus Christ Superstar doorneemt probeer ik mijn vingers zo onafhankelijk mogelijk te bewegen op mijn zojuist aangeschafte nieuwe tambourijn. Mijn eigen was ik in de haast van het vertrek uit Nederland vergeten.

Ik ben er echt blij mee. De schelletjes zijn flinterdun en het vel klinkt mooi scherp.

Vlak voor ons concert ontmoeten we Kees van Boven, festival coördinator van o.a. de jazzmarathon in de Oosterpoort, die hier voor vergaderingen maar natuurlijk ook het festival verblijft. Het is leuk dat hij er is daar hij ons

uiteindelijk bij dit festival heeft geïntroduceerd.

Volgens mij spelen we best goed. Het is het tweede echte concert wat ik speel waarbij ik al beter de mogelijkheden van mijn nieuwe oude Gretsch begin te ontdekken.

Kees vindt ons nu al het hoogtepunt van het festival.

Later op de dag ontmoeten we nog meer oude bekenden, Nod Knowels uit Bath en Roberto Gato uit Italië. In een adembenemende abdij eten we en luisteren naar de andere groepen. We krijgen een discussie over muziek en leiderschap en het idee ontstaat om een forum te houden tussen verschillende mensen die dan mogen zeggen wat ze van elkaar vinden. Koningin Beatrix versus Yuri Honing zou misschien een goede eerste ronde zijn.

Zaterdag 29 April

Een paar dagen voor ons vertrek ontving ik een brief van de directeur van Scandinavian Seaways, de maatschappij die we niet hebben genomen omdat die al vol zat. De directeur haalde in die brief herinneringen op met zijn klanten over de goede kwaliteit, het heerlijke eten, de gezelligheid in de bar en de goede muziek. Als hij er de tijd voor had zou hij zelf puur voor het plezier een keer per maand naar Schotland reizen.

Met mijn eigen herinneringen aan de overtocht die we vorig jaar hebben gemaakt zoeken wij onze budget hutten in het labrynt voor de minder bedeelde.

Inmiddels hebben we met het trio al zo vaak met de boot gereisd dat het eigenlijk niet meer tegen kan vallen. Je stelt je altijd in op het ergste.

Dat blijkt in dit geval goed uit te pakken. De volledige catering is in handen van een groep Aziaten die beduidend meer op het menu hebben staan dan de gebruikelijke beenham en doorgekookte groeten.

Ook het amusement aan boord is dit keer prima verzorgd. Geen bandje met verlopen gitaristen en zangeressen die tegelijk ook nog dansen en croupier zijn maar vier frisse Engelse jongens en meisjes, ik schat ze ongeveer 16, die met zichtbaar plezier oude en nieuwe hits afwerken.

Ik zal de directeur van de concurrerende maatschappij eens adviseren met deze boot meegaan.

1 Mei

In de Zaterdag editie van het AD die we op de boot hebben gekocht lees ik dat Ronald Brons, bij mij beter bekend als dokter Brons de kaakchirurg uit Hilversum, die mij een aantal keren snel en vakkundig van gruwelijke pijnen heeft verlost, met een sportauto om de wereld gaat rijden, in 80 dagen. Voor de iets minder avontuurlijk ingestelden is er ook nog de Londen-Peking rally.

Als dokter Brons een jazzmuzikant was geweest had ik vast wel met hem gespeeld.

Voorlopig zijn wij bezig met onze eigen tocht, de ronde van Groot Brittannië. Gisteren van Hull naar Glasgow.

Vandaag van Glasgow naar Dublin, morgen weer terug naar Edinburgh, dan voor twee dagen naar Londen en vervolgens weer terug naar Schotland voor de laatste concerten in Montrose en Aberdeen.

Voor het eerst in 2 dagen heb ik weer eens goed geslapen.

Het landschap veranderd aangenaam snel en laat mijn wat depressieve stemming van gisteren spoedig verdwijnen.

Langs een kustweg rijden we de laatste kilometers naar de ferry voor Ierland. In de zee zie ik ver weg een grote berg. We zijn hier vorig jaar ook geweest dus ik weet dat het geen luchtspiegeling is.

Het is een kleine planeet, gecamoufleerd als vogeleiland van waaruit professor Lupardi zijn experimenten uitvoert. Als we er vlak langs rijden zal de planeet uit het water opstijgen om compleet met eigen dampkring richting Venus te vertrekken waar een nieuwe Aardse kolonie wordt gesticht.

Daar worden de mensen honderden jaren oud door het drinken van speciaal water en leven in vrede en harmonie met de witte mammoeten.

Dinsdag 2 Mei

Na ruim een uur lang op de ferry van Belfast naar Schotland een fantastisch nieuw video raceboten spel te hebben gespeeld waan ik me tijdens het rijden nog steeds tussen de scheepswrakken, een onder gelopen Manhattan, Chinese tempels en ijsberen.

Het gas geven wordt een turbo boost, kleine heuveltjes worden hydro jumps.

Het concert gisteren was erg leuk. Hoewel alles behoorlijk op het laatste moment geregeld was zit de pijpenla boven café JJ Smyth goed vol.

Als kind was ik eens op vakantie in Ierland. Mijn tijd daar ging voornamelijk op aan het spelen met mijn balsa houten vliegtuigje met elastieken opwind propeller, zwemmen in het meer en kijken naar de wilde paarden die af en toe langs kwamen. Elke week gingen we naar een plaatselijk café waar muziek gemaakt werd. Hoewel er een groep speelde stond soms iemand op om spontaan een lied te zingen.

Ieren houden volgens mij erg van muziek. Ook tijdens ons concert wordt veel geroepen en geklapt. Na afloop volgt in plaats van applaus een wolven gehuil alsof we zojuist Manchester United hebben verslagen.

Inmiddels zijn we na een dag rijden in Edinburgh aangekomen en ik kom er bij het uitladen achter dat mijn tas met alles erin nog in het hotel in Dublin staat. Die was ik daar na het drukke gesprek met het hotel personeel die ons de kamers wilde laten betalen vergeten. "You are not in our system, Sir".

Snel neem ik de mogelijkheden in mijn hoofd door. We zijn nog een week op tour dus nieuwe kleren kopen wordt erg duur. Opsturen met DHL kost ongeveer f300.- en met de gewone post duurt het te lang.

Ik baal verschrikkelijk. Geen tandenborstel, geen onderbroeken, geen telefoon oplader, geen agenda.

Na een uitstekende snelle Indiase hap en een telefoontje met DHL voel ik me wat beter. Mijn tas kan binnen 1 dag in Edinburgh zijn.

3 en 4 Mei

"Die gitaar kan niet mee als handbagage, hij is veel te groot"; snauwt een sproetig meisje ons toe vanachter de incheck balie van Easyjet op het vliegveld van Glasgow. Onze uitleg dat het hier om een saxofon gaat die nog nooit in het laadruim is meegegaan interesseert haar niet echt. De regels zijn veranderd. Alleen vandaag en alleen bij ons, denk ik wanneer ik de enorme tassen handbagage zie die de andere passagiers meenemen.

De ochtend verloopt hectisch. Eenmaal in Londen aangekomen stappen we nog een paar keer in een verkeerde trein terwijl ik koortsachtig het hotel in Dublin probeer te bellen waar mijn tas nog staat en waarin zich mijn agenda bevindt met het mobiele nummer van Tobi. Zonder dat

nummer zijn we reddeloos verloren. Geduldig leg ik de baliemedewerkster uit op welke pagina ze moet kijken en bij welke naam. Het lukt.

Tobi pikt ons ergens in de stad op in een echte geleende "Jesus Christ Superstar" bus.

Het gereserveerde railway hotel, twee kamers boven een kroeg langs een spoorlijn, blijkt niet de ideale ambiance om 2 nachten in door te brengen. Geen van ons heeft de laatste dagen veel geslapen.

Tobi doet niet moeilijk over onze afwijzing en begint druk te bellen voor een ander hotel. Hoewel er volgens hem in Dartford niets te doen is, zit alles vol behalve het Hilton.

De rest van de dag besteden we aan wachten en ons druk maken over Tobi zijn rijstijl. Onze waarschuwingen in de wind slaand rijdt hij uiteindelijk een van de banden lek, net voordat we na al vanaf half zes 's morgens aan het reizen te zijn geweest in de namiddag eindelijk naar een hotel kunnen gaan dat nog een paar kamers over had.

Een paar uur rust en tip 8 van David Liebman's touring guide, ga minstens een keer per week uit eten in een goed restaurant, geven hoop voor de komende dagen.

Tobi is een drukke jongen met een goed gevoel voor humor. Hij houdt de tijd dat we hier zijn eigenlijk geen moment op met praten. Ook niet tijdens de workshops die we geven op een gesloten inrichting voor gedetineerden en een girls grammar school.

6 meisjes en de muziklerares luisteren stilletjes naar het openbare interview dat de workshop lijkt te worden waarbij Tobi meer praat dan wij. Ik vraag me af hoe Yuri's memorabele woorden "don,t steal from middle class" in de gesloten inrichting zouden zijn geïnterpreteerd

5 Mei

Tijdens deze tour is er al verschillende malen vreemd gereageerd wanneer ik aan bezoekers vertelde dat we in Montrose gingen spelen, een klein kustplaatsje in het noorden van Schotland.

"What are you going to do there?", was toch meestal de reactie. Het is eigenlijk jammer dat ik er al eens gespeeld heb, anders zouden ongetwijfeld nieuwe waanbeelden tot mij komen. Zoals van ons concert in een kleine plaats midden in Zweden. Uren reden we over een smalle weg door het bos om uiteindelijk uit te komen bij een bejaardensoos annex publieke kantine waar ons concert op een handgeschreven A4tje op de deur geplakt werd aangekondigd.

Zou het zo zijn?

De eigenaar Casper, een Nederlander met een liefde voor jazz, voetbal en het vaderland heeft alles goed geregeld. Vroeger zou ik me wat drukker hebben gemaakt om te spelen voor een gemiddeld wat ouder publiek etend, in een hotel. Ten onrechte, de sfeer is goed zelfs als Casper tijdens Sam River's 'Beatrice' luid aan een van de gasten gaat uitleggen dat wij vroeger in Nederland een koning hadden.

6 Mei

De rust is weer gekeerd. Vandaag, onze enige vrije dag. Het is mooi weer, we lopen door een glooiend landschap met veel konijnen, lammetjes, bergen en een Loch. We zingen Con Amore en de Wielewaal. Het valt me op hoeveel tijd ik nodig hem om me te realiseren dat het hier echt stil is. Geen van ons praat veel. Ieder lijkt alleen met zijn eigen gedachten.

Later op de dag eten we Indiaas en filosoferen over nieuw repertoire, wie we zijn en waarin we wel of niet op elkaar lijken. De overeenkomsten zijn even groot als de verschillen. We zijn vandaag 10 dagen op weg en spelen al 10 jaar samen. Juist op deze tours realiseer ik me hoe bijzonder dat is.

7 Mei

Alles in Aberdeen is groter dan in mijn herinnering, behalve de piepkleine hotelkamer van het Caledonian Thistle hotel. Een deel uit Randy Breckers rider "I want to have a hotel room big enough for me and my suitcase even when it's unpacked" zou hier niet misplaatst zijn.

"Kick", roept Fiona, de geluidstechnica vanachter het 48 kanaals mengpaneel van 'The Lemon Tree' nadat ze mijn mooie Gretsch volledig heeft uitversterkt.

Het is misschien geen gek idee om een clause in ons contract op te nemen waarin staat dat de technicus de bassdrum nooit de kick drum mag noemen.

Ondanks de gort droge sound hebben we veel succes. Na afloop vragen een aantal mensen wanneer we weer komen.

Tony heeft inmiddels ontdekt dat er ook ferries vanaf Aberdeen gaan. Niet naar Nederland maar verder naar het Noorden, de Shetland en Faroer eilanden. Volgens Shona, de directeur van de Lemon Tree is het maar 28 uur varen.

In gedachten plan ik al een nieuwe Noordelijke tour waarbij we ook Jan Mayen, waar het 200 dagen per jaar regent en de andere dagen mist, en IJsland aan doen. Nog verder naar het Noorden op de weg naar Spitsbergen is een eiland waar alleen maar beren leven, er zijn geen mensen. Misschien is het leuk om het bestaansrecht van onze muziek ook eens daar uit te proberen.

met dank aan

Kees van Boven
Armand Meignan
Gerry Godley
Tobi Brunwick